

vilde ikke give dem paa Stedtillægget. Stedtillægget har man aldrig tidligere rørt ved; hver Gang der i fordums Tid var Tale om at ændre paa disse Tillæg, var det altid Konjunkturtillægget; man var ikke i Tvivl om, at naar man skulde tage noget, var det paa Konjunkturtillægget, der er ikke taget noget paa Stedtillægget. Vi synes da, at det er ganske naturligt, at naar der nu er Tale om en Forhøjelse, skal den komme Konjunkturtillægget til gode, fordi en Forhøjelse paa dette Tillæg rammer nogenlunde i Forhold til Grundlønnen, hvorimod en Forhøjelse paa Stedtillægget falder ganske uden Hensyn til den paagældendes Stilling og den paagældendes Løn; det er blot Opholdsstedet, der her er det afgørende. I 1923 var der heller ikke Tale om andet end at røre ved Konjunkturtillægget, og hvis den Forstaaelse, der den Gang kunde være tilvejebragt, var kommet i Orden, er der ingen Tvivl om, at saa havde Tjenestemændene haft et Konjunkturtillæg endda noget større end det, vi fra konservativ Side nu tilbyder. Jeg skulde tro, at det maatte Tjenestemændene kunne være vel tjente med.

Der siges, at der maa være en Forstaaelse med Tjenestemændene, for at Resultatet kan blive et i det lange Løb tilfredsstillende Resultat. Ja, men Tjenestemændenes Organisationer har jo først krævet en vis Ordning for Stedtillæggets Vedkommende. Det er sagt tidligere — og det er sikkert ogsaa rigtigt —, at denne Ordning ingenlunde var tilfredsstillende for Tjenestemændene over det hele Land. Den var maaske nok tilfredsstillende for Tjenestemændene i København og nærmeste Omegn; men jeg ved med absolut Sikkerhed, at Tjenestemændene udenfor København ingenlunde syntes, at det var rimeligt, at Tjenestemændene i København skulde have en Stedtillægsforhøjelse paa 138 Kr., og de andre skulde have en meget ringere Forhøjelse. Det ved jeg saa udmærket godt, det ved vi vist for øvrigt alle sammen — jeg tænker ogsaa, den ærede Ordfører ved det. Men der er yderligere et Kendetegn paa, at det paa ingen Maade akkurat var det, som man skulde slutte sig til, thi nu foreligger der et andet Forslag, ogsaa med Tilslutning fra Tjenestemændenes Organisationer, et Forslag om en anden Forhøjelse af Stedtillægget. Det lader dog til, at den Utilfredshed, der har været ude omkring, i nogen Maade har sat Spor ogsaa indenfor Tjenestemændenes Organisationer, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at faar denne Sag Lov til nu at gaa videre ud til Overvejelse i Tjeneste-

mandskredse, vil de meget vel indse, hvor de vilde være bedst tjente med at staa.

Den ærede Ordfører siger, at det er ham, som har gjort os opmærksom paa Pensionisterne. Maa jeg sige, at Pensionisterne og Tillæggets Indflydelse paa Pensionisternes Efterløn har været taget med i Betragtning hele Tiden; ved alle Beregninger har de været regnet med hele Tiden. Det ærede Medlem siger, at han under i Virkeligheden Pensionisterne, at de faar noget mere, men han synes nu, at de har faaet rigeligt i Forvejen. Han vilde gerne hjælpe noget paa deres Stilling i Anledning af den — det ærede Medlem anvendte her et Udtryk, som han ganske sikkert er nogenlunde ene om, idet han betegnede det som en *Forbandelse* at blive gammel. Jeg tror ikke det ærede Medlem mener det. Naturligvis, i visse Tilfælde, hvis man er syg og elendig og skrøbelig, hvis man maa have Hjælp af andre, kan Livet være en Plage, saaledes at det i nogen Maade kan være en Forbandelse. Men i al Almindelighed tror jeg dog, man maa sige, at det er en Velsignelse at blive gammel, og jeg tror, at Samfundet kan være veltjent med, at der ogsaa er Mennesker, der opnaar en ret høj Levealder. Samfundet faar derved en vis Ballast overfor den Ungdom, som i mange Henseender ingenlunde er, som den skulde være. (*Einer Jensen*: Det er vel Alderdommen heller ikke!). Jeg vil ikke anstille nogen Sammenligning, men jeg skulde dog tro, at de ældre i nogen Maade opfører sig bedre, er klogere, mere erfarne end de ganske unge — det tror jeg dog, vi kan blive enige om.

Vi har for at imødekomme de Ønsker, der har været fremsat fra anden Side, nu fordelt de 2,6 Mill. Kr., som vi til at begynde med havde lagt paa visse Lønklasser; paa alle Lønklasser. Der er ikke en eneste Tjenestemand, som ikke høster Gavn af de 2,6 Mill. Kr.s Forhøjelse paa Konjunkturtillægget, ikke een. Man har tidligere kunnet rette den Bebrejdelse imod os, at de aller ringest lønnede fik ikke mere, end de vilde faa ved de 7,1 Mill. Kr., men nu høster de alle uden Undtagelse Gavn af disse 2,6 Mill. Kr. Yderligere har vi erklæret os villige til, hvis vi derved kunde opnaa en Forstaaelse, at gaa med til Stedtillæg paa Steder, hvor der i Øjeblikket ikke kan gives Stedtillæg, altsaa Steder, der henhører under Klasse e. i Forslaget. I saadanne Landkommuner, hvor Forholdene er ganske særlige, har vi villet være med til at yde et Stedtillæg. Ja, vi har været villige til at strække os endnu videre; men det er nogenlunde ligegyldigt, hvad vi har gjort, man har holdt